

Arne Falkanger mottar H. M. Kongens fortjenstmedalje av Martin Mehren

Kjell Lund Hvoslef

TALE FOR ARNE FALKANGER

Under Turistlandsmøtet på Gjevilvasshytta, 25.—27. juni 1954, holdt formannen i Den Norske Turistforening, Martin Mehren, følgende tale da han overrakte H. M. Kongens fortjenstmedalje i gull til Arne Falkanger:

Livet har sannelig nok av hverdager, men i dag er det fest — en stor og hyggelig fest med fjelleventyret rundt oss.

Jeg ser ut over en sal som har bygdens tradisjon og fjellets sjarm, glade og hyggelige mennesker, vandrere som er kommet hit fra alle kanter — ja, det er noe av en ønskedrøm over dette.

«Altså med Gunst», slik hilste Oldgesellen de gamle håndverksvandrere i sin tid. Slik hilste han også de nye svenner.

Livet i gamle dager var fullt av ritual og kultus. I vår nøkterne tid synes vi kanskje dette virker noe latterlig, men det preget allikevel livet den gang.

Jeg kunne også fristes til å hilse: «Altså med Gunst», for jeg har fått et oppdrag som det Oldgesellen hadde da han i sin tid kalte frem de unge svenner for at de skulle gi det store og bindende løfte: Å holde håndverket og standen i ære. Jeg kaller også en frem. Han er ingen ung svenn. Han er mester. Han har også i sin tid gitt et løfte — og det løftet har han holdt. Han har vist ved sitt livs innsats at han har holdt standen og sitt livs ideal i ære.

Jeg har fått det ærefulle oppdrag å overrekke Arne Falkanger

Hans Majestet Kongens fortjenstmedalje i gull for landsgavnlig virke.

Jeg kan ikke regne opp hva Arne Falkanger har gjort for Trondhjems Turistforening siden han for 15 år siden gikk inn i styret.

I de mange og tunge år under krigen lå ansvaret på ham, og på sin kloke og samvittighetsfulle måte førte han Trondhjems Turistforening gjennom de mange og vanskelige år og la grunnen for den ekspansjon som nesten med dynamisk kraft kom etter frigjøringen. Syv hytter ble skapt eller omformet i den tiden. Det er en innsats så enestående av personlig initiativ, klokskap og forutseenhet som vel savner sidestykke i de norske turistforeningers historie, og man må nesten spørre seg selv hvordan en enkelt mann, naturligvis støttet av et utmerket styre, kan klare å gjennomføre dette i løpet av de få år. Og man må kjenne Arne Falkanger for å forstå dette.

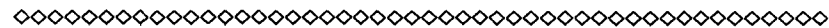
Jeg glemmer ikke mitt første møte med Arne Falkanger. Det var under Turistlandsmøtet på Hamar. Vi var gjester på den skjønne gården Hovindsholm på Helgøen uti Mjøsen. På den vakre terrassen foran denne deilige hovedbygningen gikk vi opp og ned. Det vi diskuterte står ikke klart for meg, men jeg husker hvor levende interessert han var og hvilken smittende varme det stod av hans sympatiske person. Og det er denne smittende varme som har gjort dette hans livsverk mulig.

Arne Falkanger. Det er en stor ære for meg å få lov å feste denne medaljen på ditt jakkeoppslag.

Og når jeg gjør dette, må jeg få lov å inkludere en takk til deg fra landets samlede turistforeninger og ikke minst fra Den Norske Turistforening for hvem du i samarbeidets ånd har vært en strålende mann.

Jeg må også få lov å takke din hustru som alltid har stått ved din side, som har fulgt deg på dine vandringer og som har sluttet opp om ditt enestående arbeide.

Hjertelig til lykke!

F R Å E I F R A M A N D B O K

Av S. T. Resell

Onsdag 29. aug. 1934 gjekk O. Krog og eg i strid vind over Raufjellsetra, frammed Tovdalsbekken, over skara vestom Langtjøna og Grønlitjøna, utom Litlfjellet og over øvste greina av Fjellbekken og ned til Hosetsetra. Kom her til turistvegen gjennom Svartådalen og tok inn på Reitåsetra. Der fekk vi godt stell og nattlosji. Budeia var svært gjestfri, men vinden var så stygg at det vart lite somn om natta. Gunhild Reitås som er over 60 år og har vore mange somrar på setra, sa at slikt ver hadde ho aldri høyrert der før.

Torsdag klokka 9 reiste vi ut gjennom Svartådalen. Det vi tykte var mest imponerande, var fara etter alle skridulaup i fjellsidene frå Geithetta og Trollhetta. Rasa såg ut til å ha gått stygt siste vinter eller vår. Veldige endemorenar som som oftast hadde stansa heilt utpå Svartåbredden. Om dei hadde gått lenger og stengt elvafaret, så —? Skridor som hadde kome ned frå Trollhetta-breene og hadde stansa eit godt stykke frå elva, hadde hatt slik makt at store bjørker på Geithett-sida låg meia ned, som når haglskura legg nedåt åkeren fram i bygdene.

Vi kom til Trollheimshytta kl. 12, vart vist rundt i roma og fekk nemning på alle store fjell og mange store dalar som ein kan sjå frå hytta. Vinden hadde her blåse inn to glasrutor om natta.

På Langlisetra var det møkk-kjøring og ostkoking. Ja, det var sonen på garden som gjorde det eine og seterdeia det andre, så ingen må blåse i nasen og tvile på ostemaken. Vinden hadde ruska